

Meie Mats

Nr. 37. (219)

Laupäeval, 1. novembril 1919.

Nr. 37. (219)

Surnud punktil.

Rahwaerakond kutsutakse walitsusesse tagasi.
Ajalehest.

Sots: „Kui mu kronud seda riigiwankrit edasi wedada ei jaksa, siis rakendame selle setuka jälle taha, ehk saame selle moega ühe koha pealt liikuma!“

Kosjasobitajad.

Sõjamehe romaan.

Horst Bodemer.

(Järg 25.)

„Jumala eest, mis sul on?!“
 „Mis mul on, Heller? — Önnis olen ma!“
 Ja Heller mõistis. Ta langes Maria kõr-
 wale põlwili ja suudles ta käsi.
 „Sina, sina, sina! — on see aga elu! —
 Minu Maria! Minu Maria!“
 Ja siis kargas ta üles ja wõttis abikaasa
 pea oma käte wahele:
 „Emakene! Sina emakene!“

* * *

Metsas kisendas metskits. Esimesed sügise-
 udud heljusiwad üle maa. Wili oli suuremalt
 osalt juba kokku pandud.

Klangerode lossist päikesepaiste ei kadu-
 nud. Heller oli lasknud lipu teha, Uffelni wapp
 peal — sinisel põhjal kuldne küllusesarw.

„Maria, selle tõmban ma esimest korda
 üles, kui kolmekesi oleme!“

„Sinna on weel aega!“

„No jah, aga ma rõõmustan selle üle
 juba praegu nagu laps jõulu üle.“

„Mõne päewa pärast lahkun ma sinust
 esimest korda.“

Helleri nägu wenis pikaks

Maria naeratas segaselt.

„Ma pean ju lapse jaoks pesu tooma —
 Berlinist. Ja seda tahan ma üksi teha“

Jälle teatas ennast paha südametunnistus.
 Wististi wõttis ta paruniproua sisseostu juurde
 kaasa. Sellest ei olnud küll midagi kuulda
 olnud, aga Maria ei wõinud oma õnnes wiha
 kanda.

„Kuuled, ma tuleksin heameelega kaasa!“

Maria tõrjus teda naerdes.

„Sellejuures pole meestel midagi teha! —
 Ja awalikult ütelda, ma tahan onu ja meie
 wahekorda parandada. — Wõib olla, ehk toon
 ta kaasa!“

Nüüd ei ütelnud Heller enam midagi.
 Kõige parema meelega elas ta Mariaga üksi,
 aga Maria soow oli arusaadaw.

* * *

Bristoli wõerastemajasse wõttis ta korteri.
 Esimene kord ta omas majas, kus ta onu seltsis
 elanud, oli wälja üüritud. Kuschke tegi kniksu
 ja oli üli rõõmus, kui oma noort perenaist äkki
 oma ees nägi.

„Jumalukene, armuline proua, teie näete
 wälja, nagu oleks teil igapäew pühapäew! Ja-
 jah, see tuleb sellest, et teil palju raha on!“

„Ja heast mehest, emand Kuschke.“

„See rõõmustab mind weel iseäranis“,
 ütles emand nii tõsiselt ja auwäärilikult, et
 Maria waljusti pidi naerma.

Onu oli kodus. Maria ei olnud oma tu-

lekt ette teatanud. Ja ta jutustas onule oma
 õnnest, Helleri Wirkusest ja hoolest.

Arwenõunik ei ütelnud midagi.

Nüüd sai Maria südiks.

„Teie peate ükskord juba üksteisega rahu
 tegema!“

„Sinu mees ja mina, Maria, oleme kaks
 isesugust maailma. Ma olen talle tänulik, et
 ta sinu õnnelikuks teeb, ütle talle seda ja ter-
 wita teda minu poolt. Kuid kõige parem on
 ometi, et minu ja tema wahel mõni penikoorem
 maad seisab.“

„Niipalju ei tarwitseks seda nüüd küll
 olla, onu!“

„Sa mõistad mind juba! — Jah, kui kauaks
 sa jääd? Mul on sinuga äriasjus rääkida.“

Neist ei tahtnud aga Maria teadagi.

„Sina korraldad ju kõik ülihästi! Kui mina
 ei oleks tulnud, oleksid sa ka niisama läbi saa-
 nud. Homme on Helleril metskitsejaht, selle-
 pärast tulid ära. Tunahomme õhtupoolikul
 sõidan ma tagasi, siis olen enne keskööd jälle
 kodus.“

Maria läks warsti jälle wälja — pisut pa-
 haselt. Ta ei saanud aru, kudas ta onu juures
 oli suutnud kaua aastaid elada. Ja kui ta
 Helleri wastu hea ei olnud, wõis jääda sinna,
 kus pipar kaswab!

Ta wõttis auto ja hakkas asju ajama.
 Neid oli palju, aga juba mõne tunni pärast sai
 ta sellega walmis.

Õhtu saatis ta hotellis üksi mööda. Ta
 oli wäsinud. Onu meelt ta ometi ei muutnud.
 Kui ta woodis olles ärkwel oli, käis ta peast
 äkki mõte läbi:

„Mine homme proua Skodrowski juurde.
 Kui Heller seda ka ei ütle, üht poissi soowib ta
 ometi. Ja mina muidugi ka. Homme ei saa
 sa ometi weel koju sõita. Sest, mis löbu sest
 oleks, kui sa kesk jahiseltskonda tuiskad?! Nii
 siis — seda teeme!“

Ja hommikul üsna wara tahtis ta minna,
 et kedagi weel ees ei oleks. —

Proua Skodrowski teadis kohe, mis kell
 oli lõõnud, kui Maria sisse astus. Önn säras
 ju tulija silmist.

Lahkesti andis kaardimoor talle kätt.

„Tere hommikust, tere! Kui rõõmus ma
 olen, et teid weel kord näha saan. Noh, kas
 pole kõik nii läinud, kui teile ütlesin?“

„Kõik, proua Skodrowski!“

„Waadake, kaardiasi ei peta. Kui hea-
 meelega ütlen ma inimestele head!“ Ta ohkas.
 „Paraku ei saa seda igakord ütelda. Aga olge
 head, istuge!“

Kawal naine wõis juba arwata mis Maria
 teada tahtis. Aga ta pidi ise küsima.

„Pange mulle kaart!“

Proua Skodrowski wõttis naeratades kaar-
 did ja silmitses õnnelikku prouat naeratades.
 Jälle hea teenistus!“

Ruttu tõstis Maria kaarta kolm korda oma poole.

Proua Skodrowski pani kaardid nelja ritta, igasse ritta kaheksa kaarti.

„Oo — oo! — Aga ei! Soowin õnne! Teie olete õnnistatud olekus. No jah, nii see asi ilmas on. Ja oma meest armastate teie wäga — tema aga ka teid!“

Maria naeratas, ei ütelnud aga midagi. Nii siis: asi oli korras. Raske ettearwata seda ei olnud. Mees soowib esimesena ikka poissi. Ja naine, kes oma meest armastab, soowib ta soowi täideminekut.

„Tuleb poiss!“

„Proua Skodrowsky!“

„Eks ole — teil on hea meel! Teie olete üleüldse õnnelaps! Eks ole? Ja ma rõõmustan selle üle.“

Ta lükkas kaardid kokku.

„Aitab tänaseks. Seda teie ju teada tahtsite?“

„Jah! Aga ma tahaksin weel midagi teada. Grunewaldis elab keegi paruniproua Lehrburg. Tema juures sain ma oma mehega juhusekombel tuttawaks. Minu mees aga ei salli teda. Wõiksin ma teada, miks?“

Proua Skodrowski pani käed kaartide peale kokku ja silmitses Mariat truusüdamliselt.

„Miks soowite seda teada? Sel pole ju mõtet. Tuleb midagi paha nähtawale, siis äritab see teid ainult. Teie olekus tuleb selle eest hoida. Mina vähemalt ei tule selles asjas teile mitte wastu.“

Maria palus ometi, aga kaardimoor raputas südisti pead.

„Missugune naljakas proua teie olete! Miks tahate wägise saladustesse tungida? Peaasi on ju, et õnnelik olete. Kõik muu ei puutu asjasse. Wõi usute, et mehed oma naisele kõik saladused pärast pulmi wälja puistawad? Siis oleksiwad nad lollid. Arwatawasti on see paruniproua teie mehe wastu taktita olnud. Wõib olla ka, et ta mõnda teie mehe armulugu tunneb. Ja teie mees ei soowi, et teie seda kuuleksite. Muidu olete ju mõistlik proua. Tema on asjast ju ammu üle saanud ja see on peasi.“

Maria ei arwanud seda mitte wõimatuks. Ta oleks ju wõinud isegi selle peale tulla.

„Teil on õigus, proua Skodrowski. Nii see wististi on. Ja mina ei taha tõesti enam uudishimulik olla. Jumalaga!“

Sajamargane krabises kaardimoori käes.

„Ja kui teie tõtt olete kuulutanud — poisi asjas, tulen ma weel kord teie juurde!“

* * *

Laudkonnas oli arwenõunik jutustanud, et ta õetütar Berliini tulnud sisse ostma. „Herra kindral oli järelmõttlikult oma sigari suitsu õhku puhunud. Tema poeg ja ta ise ka oliwad

nende käest lendu läinud. Heameelega oleksiwad nad noort prouat takistanud. Wahest tuli see juhus nüüd.

Wana Meinhold küsis üsna ilmsüütult, kus armuline proua elutsewat, sai wastuse ja lahkus ruttu, ennast äriasjadega wabandades.

Kodus ühendas ta ennast kohe detektiiv Wackernageliga. Esiotsa ei ütelnud ta pojale midagi. Ja kui asi ka sada taalrit maksis, ta soowis selgust!

Noor proua läks wististi nende juurde, kes ta asjad seekord oliwad korda ajanud. Ja kui paruniproua Lehrburgist seekord midagi paha polnud kuulda, siis ei käinud see sugugi tema arwamise wastu, waid tõendas ainult, et paruniproual tagauksi oli, millest keegi ei suutnud läbi tangida.

* * *

Maria ei olnud loori enam näo ette tõmmanud. Temale oli ju ükskõik, mis inimesed ta kaardimoori juurest tulekust arwasiwad. Sest kes teda õieti tundis? Ja ta oli ju õnnelik! Täna oli Helleril jahipidu. Kui ilm Thüringenis sama ilus oli kui siin, sai ta palju lõbu maitsta.

Ja täna, enne keskööd, oli ta jälle tema juures! — Jumal, kui wäga ta teda armastas! Kudas ta tema järele ihkas! Kui wäga ta hääl tal puudus! Ja silmad pidi ta tegema lapse riidewarandust waadates!

Seal wajus üks käsi ta käewarrale. Ta ehmatas ja jäi seisma.

Keegi wäike, wäga toredas riides noor daam, mureliku näoga, seisis ta kõrwal. Daami pahem õlg oli pisut madalam. Rätsepakunst ei olnud seda kehawiga täielikult warjata suutnud.

„Wabandage! Nägin teid kaardimoori majast wälja tulewat — kas käisite tema juures?“

Marial oli wäikesest murelikust prouast kahju. Ta oleks heameelega terwele maailmale midagi head teinud. Ja miks ei pidanud ta tõtt ütleva? Oma nime tema. Mõne tunni pärast juba wiibis ta jälle siit kaugel.

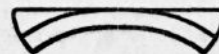
„Jah, ma oli proua Skodrowski juures!“

Nüüd hakkas wäike küürakas proua kibedasti nutma.

„See naine! Ka mina olen tal südame peal. Hoidke selle eest! See ja proua Heisterloh — ja paruniproua Lehrburg —“

Maria oli sammu taganenud. Ta pidi lasternapostist kinni kahmama. Weri surises tal kõrwas ja täna käis ta silmade ees ringi. Wäike proua hoidis ta käest kõwasti kinni.

(Järgneb.)

Sõduri strategia.

„No, makske oma sissetuleku maks nüüd ka ära!“
 „Jah, aga laske te enne oma käru ka ära nummerdada!“

„Tallinna tegelaste“ külaskäiguetendus Wõrus.

Hans v. Käkk.

„Dann freilich mag ich gern die Menge sehen,
 Wenn sich der Strom nach unsrer Bude drängt
 Und mit gewaltig wiederholtem Wehen
 Sich durch die enge Gnadenpforte zwängt,
 Bei hellem Tage, schon vor vieren
 Mit Stößen sich bis an die Kasse ficht
 Und wie in Hungersnot um Brot an Bäckertüren
 Um ein Billet sich fast die Hälse bricht.“ „Faust.“

Wabandage pika, saksakeelse motto eest aust. lugejad: consultudo altera natura est. Ma andsin küll ausõna, mitte enam Wõrust kirjutada, aga pean siiski poolelti oma sõna murdma: wõrulased ei ole selles loos peategelased. Sulge kätte wõttes kahtlesin ma, kas sellest üleüldse kirjutada maksab, lool ei ole üleriiklist tähtsust, aga, kui genre-pilt ja kui hoiatus teiste Eesti väike-linnade alewikkudele on ta tarwilik.

Harilikult läksid Wõrus enne pidud ilusasti läbi ja kui wõrulased puhwetis, — septembri (mul ei ole midagi selle wastu, kui see sõna suure tähega saab trükitud) kaasaitamisel pukari palest-palesse nägid, sammusiwad paari-kesed ligistukku, üksteisele soojalt silma waadates, keset uulitsat kodu poole, sest, näete, paneelid on meil kitsad. . . Lahtisest aknast

kõlas warsti pidult tulnud gentlemanni haäl, klaweri saatel:

„Не уходи, побудь со мною,
 Гдѣ такъ отрадно и свѣтло.
 Я поцѣлюями покрою
 Уста и о-о-чи и че-е-л-о-о!“

Ja. See oli ilus idüll. Elu ja pidud olid kodused. Aga — kodu tüütab. Ma usun, teie saate aru. Aga teie saate weel paremini aru seda huwi ja ärewust, millega Wõru publikum üks päew järgmist kuulutust luges:

„Tallinna tegelaste külaskäiguetendus. Esinewad: h-ra A. Triipus, h-ra O. Holm, pr. Helmi Blauberg, pr. Ritta Saar j. t.“

Meil, väikelinnalastel, on Tallinn niisama, nagu prantslastele Pariis. Waadake, kudas lõuna-Prantsuse maa talupoeg oma nägu kuumas rõõmus ja imestuses muudab, kui ta waksalis oma küla tuttawaga kokku trehwab, kes Pariisi sõidab:

— Ah, père Mathieu, adieu! —

„Adieu, père Jean!“

— Ou allez-vous, Mathieu? —

„A Paris.“

— A Paris! Oh, mon Dieu, à Paris!... Est-ce possible! —

ja waadake, kudas „isa Jaani“ wana, kortsus nägu ja kustunud silmad lõkkele lõowad, ainult Pariisi nime juures! Nii on ka meil siin: Tallinn on meile kõik. Arusaadaw, et pärast kuulutuse lugemist kõik „Tähe“ raamatukauplusesse jooksewad, kus pileтите eelmüük, aga juba wara hommiku olid kõik esimese platsi kohad kinni pandud. „Kandle“ seltsi põhjuskirja järele wõiwad ainult kaks esimest rida esimesed platsid olla (40 tooli), aga pealinna tegelased wiskasid 120 tooli à 15 marka, arwates, et siin palju sõdurid ja neil palju raha on. Tõepoolest, on ka seda ja teist.

Mina ostsin kohe pileti ja olin rõõmus, et ka Wõrus kord tõsist kunsti maitseada saab. Hakkasin ennast pidule ette walmistama: lasin juuksed kuulipritsiaga ära ajada (Gori süsteem), läksin extra sauna (harilikult käin ma iga aasta saunas), tuln kodu, panin märjaks tehtud kallewist püksid woodi madratsi alla ja heitsin ise peale, triikraua osa etendades. Mõtlen ja kujutan omale teatrit õhtu ette:

„Sie sitzen schön mit hohen Augenbraunen
 Gelassen da und möchten gern erstaunen.“

Tuleb õhtu. Panen ennast riidesse, puuderdan näo Wõru mk. walitsuse toitlusosakonna poolt wabale müügile lastud linnarahwa püülijahuga ära, waatan aknast alla septembri poole ja lähen pidule. Rahwast, kui murdu. Kõik piletid müüdüd. Ostetakse seisupiletid 1000 marga eest summa. „No, asi läheb elusuuruses“, mõtlen ma ja astun saali. Kõik Wõru beaumonde ja wõimumehed on ilmunud. Istun koha peale. Warsti kõlab muusika, aga lugu on natuke wõerastaw: mängitakse sedasama tsirkuse marssi, mille saatel siin tunaeila Kastrozza oma

wigurid tegi. „Noh, üks ta puha, sõja aeg“ — arwan. Rahwas ootab põnewalt. Tõuseb eesriie ja hakkab: „Noore neiu süda“ kestab, arwata. 10 minutit. Publikum kuulab ja waatab nagu pettunult: artistid — kõne ja shesti poolest — harimata inimesed. . . Tagumistel koh-tadel, kus sõdurid, nagu kaewikutel, istuwad, kõlawad hääljed:

„Mis jant see on! Meie oleme maapidudel paremat näinud!“

Pubikum on alles rahulik ja ootab. Järg-neb pikk waheaeg. Wiimaks kogume jälle saali ja näitelawale ilmub ilma healeta kupletist, kes „Meie Matsist“ laenatud „Minge üles mägedele“ salme laulab, aga neid halwasti ümber teeb. Klaweril saadab blondiin, kelle sõrmedele triller niisama kättesaamata, nagu küla wiulimehele Paganiini kontserdid. . . Publikum protesteerib tasa ja taga, „kaewikutes“ on ärewus. Järgmine nummer — mustlase neiu tants. Kudas sellest tallinnlastele pilti anda? Teie olete ehk wanast näinud, kudas sadamast Rotermani ladudesse jahü weeti? Ja? Nu, wot: tantsijanna oli kuju ja liigutuste poolest eht niisugune räpane, paljas-jalgne naine, kes 4 puudalisi jahukotte Roter-manni aitadesse tiris. . . Siin ei kannatanud publikum enam wälja ja saalis kostsid hüüded, wiled, nagu indianlaste sõjakisa, „kaewikutest“ lendasid näitelawale halwad munad, kurgid ja õunad. Näitlejad jäid arusaamatuses seisma, seda toiduainete rohkust nähes ja ei teadnud, kas kohe korjama hakata, wõi weel oodata. . . Siin nägin ma tegelikult, et walitsus õigel ajal toiduainete wabamüügi lubas. Et aga Wõru mk. walitsuse toitusosakond 2-e diwiisi lentsalga haigemajale ainult mädanenuid mune annab, siis saatsin ma Dr. W. nõusolemisel ühe sanitaari suure korwiga meie aidamehe juure, aga tooja jäi hiljaks. Ilmus politsei ja hakati asja selgi-tama. Wahetewahel aga läks tants lahti. Warsti leidsin ma kena blondiine üles, kes klaweril saatis ja algas jutt:

— Teie mängite kenasti klawerit, madaam. Olete konserwatooriumis õppinud? —

„Ei. Nii. . . isi.“

Ja, aga Teie triller ei ole mitte hea? —

„Triller? Wäga hea, ma armastan teda wäga...“

— Aga... ta ei tule Teil hästi wälja... —

„No, kus ta wälja tulla saab, kui ma ta kodu jätsin!“

— Kodu! Mispärast Teie teda ühes ei wõtnud? . . . —

„Waadake: peab looma wagunisse panema ja — üleüldse — on palju sekeldusi... Ah!“ ütles blondiin ja hakkas naerma: „mina ei saanud Teist aru! Triller on minu koera nimi... Wabandage!“

— Olge head. . . mina rääkisin päris tril-lerist. . . —

„Ja, mul oli sõrmus nimetis-sõrmes, see segas...“

Tõepoolest, daami sõrmes põles kena ru-biin. Jätsin daami ja läksin waatama, mis ar-

Oma wiimase serwiisiga läheb parun Bermonditi tä-nama, kuid Eesti sõdur muretsob kindlaste, et puruks lüüakse ka see!

tistidest sai. Dokumentidest selgus, et meie oodetud Triipus mitte Tallinnast ei olnud, waid — Ed. Triipus, Haarschneider, Tartust, kuna kuulutusel lubatud A. Triipus Tartus rahulik kingisepp olewat. Ja nii kõik teised. Ühtegi isikut, mis kuulutustes lubatud oli: Herra Prink-son, trupe juht, on kawal mees: tema andis Wõru mk. komandandile palwekirja sisse, tuntud Eesti näitlejate nimedega ja komandant, neid kui niisugusteks pidades (kudas sa hakkad nüüd näitlejatelt passi nõudma!) lubas neile män-gida. . . Piletid oli umbes 6000 marga eest müüüd ja politseiwalitsuse ülem wiis raha ja ka näitlejad ühes ära.

Praegu, kuna ma seda kirjutan, tuli siia eilane blondiin ja palus pisarsilmil, mitte tema nime awaldada ja kaasa aidata, et kohtus ka seda mitte tehtud ei saaks. Näitlejad ei olla sellest reklamest midagi teadnud, mis nende direktor tegi, üsna wastuoksa olla üllatatud olnud Wõrusse sõites kuulutustel wõeraid ni-mesid nähes. . .

Daami kenades silmades olid pisarad. . . Lubasin aidata.

Wõrus, 22. X. 19.

Maawärisemine*) Asutawas Kogus.

Ilulugemine.

Nüüd lõpulikult teada anti, et „maaseadus“ wastu wõeti — küll „ses suhtes“ higi woolas, mõni „rühm“ seal wälja koolas.

Kaugelt kõue mürin kajas, „Landeswehr“ end wälja ajas, täkud Riiga wõtma sundis, me’ „maaseadust“ wist ta tundis!

„Rahwaerakond“ on pannud rahwast eemal’ omad sammud, „Tallinna Teataja“ see hulub: et kes tühjad kohad sulub!

Tõnison see hagu raius, lõpuks, ikka „rappa“ wajus, et, kel tuleb renti maksta, kui pole enam „mõisa saksa“.

Taewaliit see waiki püsis, Lattik wahest aralt küsis: — et ei pea himustama, ligemise wara, maja!

Aga aulik „surmasõlme herra“, paljud asja uurind perra, — mainit asjus Eesti rumal, kas maitswam „samogon“ wõi „humal“?

Ka Joonast polnud, kes sõnu puurib, ta kilukala „organismust“ uurib, — kui „kandidaat“ ta oli sees, kui waliti uus abiesimees.

„Waba Maa“ ja „Sots“ see waatis, lahingusse „liidreid“ saatis, — neile sammus kaasa kruus — ja oli walmis „maaseadus“!

Uluots see sõnu wiilis teine silm tall „Lätti“ hiilis, otsas „nelikümmendtuhat talu,“ — kas wõi „Landeswehri“ palu!

Äärmiseni oli Temant hell, wist „paragrafidest“ tal „pustoi portfel“ — nendest sai ta tihti jõudu, kui oli keeles tunda põudu.

Kuulus „Eesti wares“ — Hoia Konk, kurdab „Päewalehes“ tonk ja tonk, — et, kewadel ta ei enam sa, Wabariigi „ussa“ nokkida!

Nüüd ole julge Eesti sõdur, ehk küll „maaseadus“ noor ja põdur, — kui Bermondtil nina paistes peas, oled maamees esimeses reas!

10. X. 19.

August Brawó.

(* Trükiwiga. Peab olema — Maaseadus.)

Nipetnäpet Pärnu pidudelt.

Oli muusikaõhtu. Külalisena higistas Rubinsteini kontserdi kallal kunstnik. Saali täitis tasane jutukõmin, naer, toolega liugulaskmine.

Kõik oliwad tublisti ametis. Kes oma „preilile“ ilusast ilmast ja kuuwalgest ööst „paades“ muinasjuttu westis, kes jälle kurtis, et konfeti hinnad tõusnud. Lahke einelauapidaja oli ka saalirahwa „tuju“ eest muret kannud ja selle „spordi“ armastajad „daamid ja herrad“ saluteerisid tagaseinas laudade taga, akkompañeerides muusikat klaaside kõlinaga.

Rõdul aga lõiwad laulu Räämia poisid „alewi noorehrradega“ wõidu. Seal, kus mina istusin, kuulsin järgmist:

„Herra Rähesoo, miks teie waikite? Mina olen „daame“ ja teie peate mind lõbustama!“

— „Aga praegu . . . e . . . njah . . . heameelega, heameelega preili Klein!“

Noorherra nuuskas tubli lortsu ninarätti, sülitas põrandale, kuid „daame“ lõbustamise jättis Jehoowa hooleks.

— „Noh, mis on teiega? Miks te’ ei räägi midagi?“ küsis kärsitult preilikene.

— „Wabandage, õigust ütelda — ma ei tea, kust otsast peale hakata, kogeles noorherra.“

— Kui kentsakas te’ olla wõite. Nõnda „wreihilt“ ei tohi ennast naisterahwaste juures olekul mitte ülewälpidada. Mis te’ siis pidule tulite? Ma ei saa aru?“

Noorherra waatas abitult preilikese otsa, sügas kukalt ja waikis.

— „Nagu näha pean ise teid lõbustama,“ algas uuesti preili.

„Olge häa, e . . . tänan wäga . . . e!“

— „Tohin teid puhwetti kohwi jooma paluda?“

Walgukiirusel libises nooremehel käsi püksifasku ning peaga wiisakat „kniksu“ tehes wastas ta:

— „Täna. Ma joon kohwi ainult peale õhtusöögi.“

— „Kas tõesti? Mina aga üsna ümberpöördukt — kui näituseks õhtul musta kohwi joon ei saa öösel magada.“

— „Imelik, kui ma öösel magan ei wõi ma kohwi juua.“

— „Jutustage midagi. Kuidas näituseks aega mööda saadate?“

— „Wäga mitmekesiselt: jalutan, söön, magan. . .“

— „Waadake mina . . . ah — jah — kas te’ armastate loomi?“

— „Üliwäga. Iseäranis praetud põrsast.“

— „Kas te’ Ewert’i Albertit tunnete — teate see kannusetega.“

— „Oi — jehe miks mitte, ta ju minu kooliwend. Te’ räägite ju ikka „laarikumist“?“

— „Mine tean kas ta laarikum on just. Mõned kutsuwad teda saunamehiks, teised kuberneriks.“

— „Mis kuberner ta tühi on. Teenis warem kreisiülema noorema abi sekretääri warena abilise noorema abi abilisenä. Pole ta kellegi kuberner, ennem wõib ta saunamees olla. Ja seal ei teagi kui osaw. Kord Tofferi saunas ei osanud leiligi wisata — kõrwetas omal poole pead ära.“

— „Kui kole. Mina ei käi üleüldse saunas — seal peab ju riidest lahti wõtma. Ainult häbemataid wõiwad sada teha.“

— „Eks ta ole tõsi . . . Näete seal — siit kolmas rida — herra Tarasow närib pähwkesed!“

— „Kus? . . . Ah seal! . . . Kellega ta on?“

— „Ei näe hästi. Wist Kiwi Siinaga.“

— „Wolli Siinaga! Ja eila alles rääkis mulle omast armastusest.“

— „Keda ta siis armastab?“

— „Muidugi mind. Aga ta on nii tagasihoidlik, häbelik ja ei oska naisterahwastega niusugustel minutitel ümber käia.“

— „Ta on ju päris loll.“

— „Palun mind mitte haawata.“

— „Wabandage, ma ütlesin seda herra Tarasowi kohta.“

— „Ükskõik. Sellest selgub, et ainult lollid mind armastawad. See ei meeldi aga mulle sugugi.“

Tekkis waheaeg. Kui noormees juba küllalt sõrmeotsi oli imenud, algas neiukene:

— „Kas wõiksite äraseletada, kuidas tähe-teadlased päikese ja kuu warjutused täpipealt wõiwad ettekuulutada?“

— „Siin pole midagi imeasja. See kõik seisab ju kalendris ülewal.“

— „Ah soo jah. Ma unustasin päris ära. . . Aga ma imestan, kuidas need targad mehed, kes kõik telewoni masinad ja tilligrammi postid on wälja mõtelnud, ühte väga tähtsat asja nagu nõupuhastamise pulbrit pole teinud. Igakord kiru päris, kui kastrullide kallal pead. . .“

— „Kas te' siis kõõgitäd. . .“

— „Jah. . . Ei . . . Ma mõnikord aitan „mammit“.“

— „Ah soo. . .“

Ja jälle wõtab waikus maad.

— „Teil on ehk igaw preili Klein?“

— „Ai. Ma ei tunne, ialgi igawust. Ka kodu mitte. Seal wõtan mõne huwitawa raamatu kätte, istun aknale ja terve päew waatan möödaminejaid.“

— „Kas te' ka wahel kooliseltsist raamatuid toote?“

— Ei. Sarnane lora mind ei huwita, kus peale siuru, wiiru, jaunam kaunami midagi pole. Aga „wõitlus maa ja taewa wahel“ wõi

Terwisewee hallikas.

Wabariigi „keemikerid“
(palun — mitte komikerid!)
leidnud ülesse maa põuest,
riigikoja laiaist õuest
hallika, mis purtskab haljast,
jutustab meil kadund Koljast.
Nüüd kõik haiged saawad rohtu,
pole enam mingit ohtu.
Jalad nõrgaks ta küll wõtab,
silmad uduga ka katab
et on iseseista raske,
kui oleks turjal koorem waske
aga selle eest käib pea
ringi ja see on nii hea!

„Must kapten“ — näete seda loe nii, et uni ka peale ei tule.“

— „Mul on ka praegu üks väga kena raamat. Ega te' pole lugenud 1001 öö?“

„Ei mäleta enam. Ma loen väga palju. Kõik ei seisa meeles.“

Noormees haigutab. Neiu on taskust peegli wälja wõtnud ja parandab „lokkisid“.

— „Peaks ometi see wiili kääksutamine seal lõppema. Ära tüütab juba. Siin istudes kortsuta weel oma uus siidikleit ka ära. Ja mis sa ikka oled saanud. Peaks ta ometi mõnda polkat wõi „krakowjäksi mängima!“

— „Kell juba 11. Ma juba arwasin, et täna „kikapuud“ ei saa, ohkas südamest noormees.

Heino.

Mis on välispeitus

Wõetakse walitsuselt demokraatiline taskuraha, ostatekse Wirust kümme Soome suitsu, istutakse laewa peale ja sõidetakse väljamaale.

Wäljamaal astutakse juutidega ja teiste collegadega kampa ja ehitatakse üks soe pesa, ning hakatakse wanawara korjama.

Paroodiad

tuntud wiisidele.

(Algus „M. Mats“ nr. 35.)

5.

(„Üks paigake siin ilmas on.“)

Üks paigake siin ilmas on,
kus walmib kuulus samogonn;
ei keegi tea, kus asub ta,
see saladus on hoolega.
Seal trimbatakse märjakest
ja joodaks elurõõmukest.
Ei puudu lõbu igalt poolt —
seks majajaisa kannab hoolt.

*

Kas seda paika tunnend sa?
Siis mine sinna waatama,
sest miilits sellest küll ju teab,
kuid nagu tarwis — suudki peab.
Ta ise kaasa pitsitab
ja kõike seadust itsitab,
koht teada on, kuid protokoll
teeb ainult see, kes puruloll.

*

Kui süda nukker, kurb on meel,
siis wõta korraks jõudu weel.
Jaoskonda mine hommikul,
ning imeuudis ilmub sul:
seal magab sohwal üle ööd

üks kooliplika, kes teind tööd
ja wintis peaga armsasti
kord miilitsasse nabiti. . .

6.

(„Ah, mispäraast see öö...“)

Ah, mispäraast see öö
istun miilitsas ma?
Kell üksteist lõppes töö,
läksin kodusse ma.

Tee peal wastu mul siis
tuli neiuke wirk,
ütles — kutsus, mind wiis
oma juure see nirk. . .

Oli öösel kell kolm,
silme ees nagu tolm,
Õue astusin ma —
kinni nabiti ka.

Siin nüüd wedelen weel,
haige, nukker on meel. . .
wilistan kurblikku wiit;
pääseks hommikul siit. . .

7.

(„Sealt ju, mu kullake, . . .“)

Sealt ju, mu Eestike, paistab sul walgus.
Haridus tõuseb ja tarkusel algus.
Kas samogonn ehk eht konjak — üks puhas see —
wist on sinule —
mõnus asjake.

*

ja kudas seda tehakse.

See wanawara laetakse laewadele ja saadetakse kodumaale, kus see rahwale karistuseks kaela määratakse.

Kui s-e kõik ilusti korda on saadetud, wõtab diplomaatline kõster oma seitse asja ja tuleb kodumaale tagasi, ning hakkab siin pesa korraldama.

Kõik sul, mu Eesti, on korras ja ilus, nõnda, kui saatus sul ehtis ja silus, ei puudu midagi, ei taha midagi, riik meil hoolsasti töötab ilusti.

*

Waat' meil kõik maksma nüüd pearaha peawad. Eelarweid linnaisad kokku seawad. Wõta, kust wõtta ja raha on küllalt siis. Maksa marka wiis, muidu tuleb „kriis“.

*

Kes meil on kuulnud, et hobu saab passi, ometi on tõsi — ma küll ei wassi! Kui tahad müüa ehk osta hobust sa, pass peab olema — neiü ehk poiss ta!

O s w i.

Pärnu pisukesed pabunad.

Enne ja nüüd.

I.

Mõni hea aeg tagasi, kui puuküünlaid põletati, Eesti keelemurre segi läks, „Raba Truss“ poisikese põlwes „Saksa laada“ ajal Tiitmanni karuselli külje all Wõlla poistega „kassi-kooku“ wedas, Tammanni Jass alles õllepoodi pidas, Sunni omale paksu kõhtu kaswatas ja „Tubaka Juss“ mustlastega õppis hobuseid wahetama, siis elas juba pisukeses aga kuulsas Räime linnas

pikk kuiwetu, aga targa peaga isand Raakmann, kes poisikese põlwest peale kuni hõbejuusteni linna piruka kukil ametit pidas ja ise õnnelikult „Niidu metsas“ Rääma poiste ja tüdrukute tsement tantsuplatsil laulis:

„Ma olen eluaegne „pea“ —
Sa lontrus Mats ka seda tea!
Mind kummardama peawad,
Kes jutule end seawad! . . .“

Nüüd aga, kus elekter põleb, Eesti emakeel teised keeled ära põlgab, „Raba Truss“ ajalehe „Postimehe“ „wäljaandjaks“ hakanud, Sunni abielu sadamasse ankru sisse heitnud ja „Tubaka Juss“ samogonni joomisega põduraks jäänud, on ka isand Raakmann „pea“ ametist ära heidetud ja laulab hommikuti Baadepargis jalutades nii kurwalt ja rõhutud healega:

„See Eesti — on tõest päris hull,
Ma olen nende ees nüüd „null.“
Nüüd Matsid minu ees ei taha
enam wõtta mütsi maha!“

II.

See oli sel õndsajal, kui trahterites ja kõrtsides torupill ürgas ja wa' kadunukesed „Mõõ“ ja „Kumm“ kisklesid ja leppisid, et siis ühiselt jälle „pool naela“ juua, kui wa' kadunu „Turu Mats“ täie õllewaadi kahe sõrmega leti otsale tõstis ja ka oma wiimase poja „pommi tõstjaks“ oli koolitanud, siis — jah siis oli noor Mats üle linna, kihelkonna ja walla kuulus, ple-

kist aumärgid kõlisesid kaelas ja ta laulis wägewa kõrihealega:

„Ma olen aga turjast tugew mees
Ja kaela jätkust jäme mees!
Ma murran maha pargis puid
Ja linna paiste sääreluid!“

Nüüd aga, kus isamaa hädaohus, maa ja tulewa põlwe rahwa kasude eest werd walatakse, Eesti mees wapralt ja wihaselt Landeswehrile ja Punastele pihta annab, naerab tugew jõumees iseenelele ja istub leti nurgal rahapahna otsas ning lualab tasa ja waikselt:

„Ma olen wilets, wäeti,
Mind sõjast kodu jäeti!
Siin kauplen, raha kokku a'an,
Niiwiisi kuulsaks, rikkaks saan!“

Jaska.

Koduelewant.

(à la Krölow).

Kui Jumal inimese tegi,
kõik „loomad“ juba oliwad . . .
(kes neid nüüd kõiki nägi,
kuid nõnda jutud algawad.)

Siis „demokrat“ kord ennast waatas,
ei olnud rahul omaga,
jalaga, weel maad kord kaapas,
ja Jumalat läks otsima.

„Mispärast rahul sa ei ole?“
nii küsis Jumal kurjasti, —
„ma hinge poolest „hea“ pole!“
tal wastas „demokratlane“.

„Ma wõiks ju jooksta kiiremini,
kui oleks „jalad“ pikemad, —
„kahekordne keel“ ka paremini,
näitab mulle passiwat“.

Paksu kõhtu ei ma pelga,
raha meeldib mulle ka, —
küüru loomulikku selga
palun mulle istuta“. . .

„Sinu soow on püha mulle“,
ütles Jumal kawalalt, —
„tahan proowiks teha sulle,
tule ise waata pealt!“

Jumal tüki sawi wöttis,
nagu herra kunstnik Koort, —
„demokrat“ siis sinna tõttis,
näol põnew ilme wööt

Ütles Jumal: — waata õige,
teen sul truowi kaaslase,
kõht on suur ja kõne anne,
wõidab iga töölise!“

„Kui sa nõnda olla soowid,
— siis wõid küürutada sa,
kui sa mõne aja proowid, —
wõin ka nime kinkida!“

„Demokrat“ siis norgu lasi,
ei tal meeldind seltsimees, —
„pole enam minu asi!“,
hüüdis Jumal lahkudes.

„Aga et ei unustaks sa,
mis kord oled soowinud, —
tahan talle nime luua,
nagu olen mõtelnud!“

„Tal olgu muutlik meeoleolu,
ei aru sa tast saks, ei sant, —
miks muudad hirmsasti sa molu,
ta nimi — koduelewant!“
Mälestuseks „Sotside“ lagunemise puhul.
August Brawó.

Pärnupoolsed paided.

Nüüd sügisesel ajal, on paljud Pärnu poolsed „hallid parunid“ kõhu niiwõrt wärsket uudse leiba täis söönud, et heameele tõttu peast nõrgaks on läinud. . . Kõige esimene, maaliitlane, kes haiguse tundemärkisid awaldama hakkanud, olnud wa' tuntud „Möldri Jüri“. Ta sõge läinud totras olekus Riigi poolt ülewõtawasse Kõrawere mõisa metsa ja laastanud häwitamise mõttes ja oma „punga täiteks“, ilma et selleks walitsuse poolt luba oleks nõutanud, saepaku metsa täielikult sel põhjusel maha, et laudi hädapärast tarwis minna, õunakastide tegemiseks, milledega õunu Tallinna turule saata. . . Et Jüri enesel lauasaagimise sisseseade Puduwere alewikus on, ollagi ta saepakud juba laudadeks lasknud lõigata. . . Peale selle olla Jüri weel oma alamatele kõwa käsu annud, teda mitte enam „Jüriks“ nimetada, waid „Georgiks“. Kes selle käsu wastu eksida, saada moonawilja mittedaamisega karistatud. Kas Jürist saadud „Georg“ weel seesugusest haigusest peaseb on teadmata, kuid soowitaw oleks küll, et Eesti Wabariik oma arsti wälja saadaks haiget rawitsema, — sest seesugune haigus on kangesti külgehakkaw ja wõib wäga palju kahju sünnitada.

J a s k a.

Pessimisti mõttetilgad.

See ei ole õige „Siuru“ kirjanik, kellel ei ole wähemalt kolm sulge (tri pera) olnud.

„Seljatagused“ ametnikud walawad ka isamaa eest werd, aga hämoroidalset.

Armastuses ei ole arwustust, waid on karwustust.

Mõtte tilgad, mis silmadest tulewad, on kibedad, mis ninast — libedad.

Kõik koerad ei käi 4 jala peal.

Õpetajad on — maa sool, s. tähendab, mitte keedusool, waid Glauberi sool.

Kõik ei ole piim, mis walge on.

Omavalitsusline futurism.

Linnaisad talitavad motto järele: „Maksku, mis maksab aga maksu peab saama!“ ja et seda teostada, on nad kõik abinõud tarwitusele võtnud — üks viimastest oli kärumeeste nummerdamine. Kui asi niisuguses fasonis edasi läheb, siis võime oodata, et ka kõik kerjajad ära nummerdakse ja nende teenistusest linnakassasse „matti“ maha hakatakse võtma.

Enne käis Jaan koo-liga, nüüd — diplomaatilise noodiga.

Kukk on kodulindude kuningas, sellepärast peaks War. Walitsus rahaministeeriumi teenijalt haigemajade heaks mune nõudma, meesterahvastelt 2, naisterahvastelt — ad libitum.

Nüüd on oinas kuulsam kui 1917 aastal.

Kõik võtavad naisi, kus jäävad neiud?

Armastus gümnasiumis on kuupaiste ja luule, 25-e aastasel — restorani arwe, 30-ne aas-

tasel — tingimata tarwidus, 40-ne aastasel — perekonna kohused, 60-ne aastasel — patt.

Minister — on Ladina keeli sõna, tähendab — teener (l).

Spiritism, tähendab, piirituse joomine.

Somnambulism, tähendab, ambulansis magamist.

Päts ei ole mitte iga kord leib, on mõnikord ka veri-käkk.

Sõõgiisu ja südame kaotusi ei kuu-
lutata veel ajalehtedes.

Täitsa aus inimene on ikka natuke loll.
Neitsi süüta usel ja tsaariaegsel passil on
see sarnadus, et mõlemaid ainult üks kord ori-
ginalis kaotada võis.

Seapõis ei kõlba õhulaewaks.

Sotsialism on rabelemine ja rabele-
mine on awalikus kohas kui rahurikkumine
keelatud.

Punakaartlased on kõik „soomustatud“,
meil ainult — rongid.

Inimene on õnnelik siis, kui ta midagi ei
taha, s. täh., kui ta surnud on.

Wabariik tähendab... hml... ja, üleüldse...

5. X. 19.

Hans v. Käkk.

Mis Pärnus kõik on?

Me linnake wäike ja wana,
Kuid „uudiseid“ leidub siit hulk,
Ja mõnegi kibeda sõna

Wõiks öelda meil' õiglane mulk.

Meil näituseks suur kiwimaja,

Kus kunst sees asuma peab, —
Kuid — nagu oleks nii hädasti waja —
„Samogonnist“ seal mõnigi teab.

Sõõgipoed on puhtad ja walged,
Et lust kui lõunale läed!

Kui muigad aga tähtsalt palget,
„Samogonni“ siis warsti sa näed. . .

Meil würtsipoodisid palju,
Sealt mõndagi osta sa wõid,
Kuid nuuska ja kõhata walju —
„Samogonni“ sealt tasku said!

Ka wõerastemajas on moodis
Et „samogon“ sala kah sees!
Ja isegi „neiud“ seal woodis —
Neid ihkab ju Pärnu mees. . .

Meil turul on kauplemas naised,
Neil süldid ja „rupskid“ on ees, —
Kuid hõlma all „samogonni paised“
Ja sõbrad on putkate sees.

Nii woolab meil „samogon“ ula
Siin ohtrasti rahwa seas,
Ja walmistab meestele „sula“
Kui kilgid on kisamas peas.

Ja puhas see paistab nii wälja,
Kui olema peakski kõik nii!
Wõi arwab ehk mõni, et nalja
Teen mina siin koguni?! . . . Jaska.

Nüüdsed Hiire küla naesed. . .

Hiire külas, wa Liiwaku Liisu liigutab pa-
rajasti pliida juures kulbiga suppi, kui keegi
wõõras uksest sisse ostub.

„Tere õhtut kah Liisu!“

„Tere, tere! jah Leenuke! . . Eks wõta
istet kah.“

„Mis sest istmest nii häda o, eks istuda
saa küll. . .“ wastas Lepiku Leena, istet wõttes.

„Eks Mann ütlend pæwal, et meile ikka
täna külaline tuleb: kass pesnud silmi; eks ta
ole kua na. . . Jumal ise teab, mis see o wõi
mis see tähendab,“ . . kuna Liisu enne seda
sügawasti ohkas ja käed risti pani.

„Jumaluke, on sull siis Liisuke mõni õn-
netus juhtunud, poeg sõjas wa punaste wastu
surma saanud, wõi jälle midagi muud?“ pärib
Leenu.

„Mõista ei rääkidagi, mis see o, wõi mis
see tähendab. Tead ju küll Leenuke, kui ram-
mus meie wana emis oli, kui palju ta põrsaid
tõi. . . Nägid kah, kui paks pekk emisel turja
peal oli, kui me ta Mihkli pæwaks ära werista-
sime. . . Põikli Ann oli sel korral meil — and-
sin talle ka tükikese üsna kukla tagant. Ann
tänas weel ja ütles: „Annaks Jumal ikka ja igal
ajal terwist sinu sea põrsastele ja lamba talla-
kestele, saagu sinu tüttred mehed rikkad ja wii-
sakad, pojad jälle naesed alandlikud ja pehmed!
et sa mind waest ka meelde tuletasid. Niisu-
gust paksu pekki ei ole ma oma eluajal enne
näinud, ega saagi wist nägema. . .“ Ja ega see
wale ka ei olnud, mis Ann ütles: pekk oli tõe
poolest nii paks, et üsna lust waadata, aga
waadaku nüüd pajasse kes tahab — päris pal-
jas nahk, ei ole seal peki natukestki küljes. . .
Mina sellest aru ei saa, mis see tähendab. . .
Tõin suure pantsaka pajasse, mõtlesin et saa-
wad igaüks suured jaod, aga nüüd waatan —
wawalt saab igaühe jaoks suutaie. . . Seda
mina ei mõista, kuhu ta on saanud. Jkka wist
mõni waatas tapmise ajal sandi silmaga sea
peale, wõi puhus tuul sandist kohast! . .“

„Sel pæwal, kui te siga tapsite,“ rääkis
Leenu, „tuul küll sandist kohast ei puhunud. . .
Tuul oli sel korral otse lõunast. See o ikka
hea tuul. Kui sa selle tuulega siga tapad, siis
ei kahane liha mitte penni eestki, aga tapa teda
põhja tuulega, wõi siis, kui ta tõusmest puhub,
siis o üks tas puhas, kas sa paned liha pajasse,
wõi ei panegi; ei sa saa sealt raswa ega liha,
kõik läheb minema. Ei teie lihale tuule wiga ei
ole — seal peab ikka mõni muu tõbi olema.
Kas o keegi paha sõnaga nimetanud, wõi o jälle
sandi silmaga waatanud. . . Kas sul Liisu wiha-
meest o kah?“

„Kes neid wihamehi just teab, aga eks neid
siiski mõni ole: kes siin patuses ilmas ilma wi-
hameesteta o . . . Ei tea, kas tohib rääkida.
Läheb jutt wiimaks wälja. Mul omal kaks me-
hele mineja ealist tüdart, kes neid siis weel wõ-
tab, kui kuuldakse, et ema küla perenaestega
riidleb. Julged sa aga enamgi oma arwamisi
wälja ütelda: saab teine kuulda, hakkab wi-
maks luupainajaks käima. Nüüdse aja põlwega

Tallinna saunas.

„Kuule, saunawana, siin lawal on nii külm, et wõtab wiha lehed ära!“
 „No ega siin Asutaw Kogu ei ole, et sa higistada tahad!“

ei tohi teisest head ega halba rääkida — korralt teiste peres teada. . .“

„Päris tõsi Liisuke,“ ütles Leenu ohtes. „Eks ole seda ennegi nähtud, et sõnadega imet tehakse. Tuleb praegu meelde, mis wa Wingu küla Wiiu sõnadega tegi, küll ta pani külanaeste wasikatele täid selga, küll jättis põrsad känni, nii et üsna häbi oli nende waeste peale waadata. Ei olnud neil see nägugi, ei karwu seljas, aga nina oli pool jalga pikk, kuna keskpaika olemaski ei olnud. Wa Wiiu pani ka

wahel poistele sadajalgseid selga, kes teda nariswad. Oleks ta tont täid selga pannud, ei oleks ka wiga: pesed end puhtaks ja puhta särki selga ja saad laupäewa õöselgi ikka rahuliselt magada, aga katsu sa sadajalgsetega. . .“

„Ei maksa rääkidagi! Wõi pese iga poole tunni pärast ja pane puhas särk selga, — ikka on nad raiped särki kordude sees — ei aita seal suitsetamine ega rohitsemine. Muidu nad reod ära ei kao, kui see ise tahab, kes nad pani. . .“

„No, ega siis sinu sea lihagagi õiget lugu ei ole. . . ikka tapmise ajal keegi nägi ja ära sõnus.“

„No neh! . . . Tuleb praegu meelde, eks see wa Kopiku Kati läinud sel korral meie wärawast mööda, kui siga tapsime. Teda öeldakse ka ikka kaunis „paharet“ olema. . . No, tal muidugi süda mu peale minewa jõulust saadik täis, et talla täit kotti jõulukraami ei annud, waid ainult poole. . . Ja nüüd ta reotis sõnus selle eest sealihä ära!“

„Tõsi jah, tema neh! Kes muud! Siis o tarwis wana Katilt peutäis karwu saada, et sellega liha suitsetada — waat' siis o liha jälle omas korras.“

„Seda o tarwis teha jah!“

„No, eks ma katsu kah kaasa aidata. . .“
J a s k a.

Nädalised samagonka-salmid.

G o r i.

Patrioti muljub mure:
millal saame me de jure?
Meie välisesitajad
läbi rändanud kõik rajad,
Rooma paawsti jutul käinud,
Clemenceaud, Lloyd Georg'i näinud.
Londonis nad sõõnd puljoni,
Roomas wärsket makaroni,
Aga magust toitu, seda
pole maitsta saand — oh häda!
Ma ei ole pessimistlik,
waid mul usk on waga — kristlik
ja mul lootus hinges kindel
et de jure saame endal.
Kuid üks asi teeb mul muret,
kui ma mõtlen seda juret:
Wäljamaalt meil toodud säärast
sõimatud on mille pärast.
Mäletan weel seda sodi,
mis meil Daanist siia toodi
ja seepärast hinges mure —
kas on wärske see de jure? —
ehk ta on ka hapuks läinud,
sakste kõhud läbi käinud?
Sest meil ikka siin maailmas
oma kasud peetakse silmas —
ja üks diplomaatia
ole ikka äri ka!

Mõne aja eest me sotsid
südamed kõik rindu wõtsid
tegid hirmus tõsist nägu,
ütlesid: „nüüd meile jäägu
riigilaewa juhtimine,
de jure peale jahtimine
meil on küllalt oskust, jõudu,
tarkusest ei ole põudu,
rahwaerakond seepärast,

mingu wälja meie sarast!“

Shest see tõesti oli ilus,
mõeldi: riigile nüüd alus
pandaks wägew, kindel kõwa,
sest neil meestel tubli kawa.
Kuid, mis näeme meie nüüd! —
kabinetist kõlab hüüd:
„Jaan, oh, tagasi sa tule,
muidu meie asi kole! . —
laowad riigi wundamendid
ja ei aita me tsemendid!“
Jaan nüüd muigab, paikab kooti,
närib seaduse butterbroti,
mõtleb: „ah, nüüd mind teil waja,
kui lööb lagunema maja?
Aga hea, kui teen teil sotsid
maja, siis asjata sealt otsid
tüürlise kortereid —
sest et pole tehtud neid —
seal on ainult peremehed,
sest nad õiged riigi ehed!“ . . . .
Oh, te waesed, wäetid sotsid
alghariduseta jäänd jütsid,
omal jõul te saate ainult
rappa wankri kindlalt wainult!
Kuid kas targad R a k a Jaanid,
mõistwad olla atamanid,
ja kas wiimaks te ei katsu
kabinett; ehk weel Päts'u?

*

Me kaua mõtlesime; mis küll teewad riigi-
pojad

seal wäljamaal — need tublid välisesitajad.
Ju kuuldu jutte: mõni neist on awanud teatri
ja teine worstiwabriku, ning töötab seal pro
patri,
ja kolmas „kosja kuntru“ käima pannud
ja neljas suurel pangal algust annud!
Me arwasime kindlasti, -- need kõik on kuulu-
jutud

ja kurjad keeled ajawad ju muidu tutulutut,
kuid nüüd me näeme tõest, et selles pärlis reas,
on mõni tõetera ka ju seas!
Üks wäga demokraatlik riigimees,
kes seni ajani töölistel wedajaks olnud ees,
on astund kompaniisse israellastega
ja teiste „äraneetud“ kodanlastega,
ja awand kaubamaja, wägewa „Rööwalia“,
mis üle lööb „Nahalia“, „Panamia“, „Kanalia“!
See kaubamaja odawalt kõik rämpsu kokku ostis
ja meile kalli hinna eest siis saatis kindlas
kastis,

ja selle eest jeshehwt-minister sai ka omale
protsenti
ja ära ei unustand ka oma Juudi soost „klienti“.
Jah, eks need välisesitajad teewad wiimaks seda
nalja,

et wiiwad Eesti Eestist täitsa wälja!

G o r i.

Wahe.

Naisterahwa ja kübara wahe on ainult see, et rumalaid naisi on olemas, aga — kübaraid mitte.

*

Päewapiltnik fotografeerib surnut ja ütleb: „Nüüd palun teid ennast mitte liigutada ja võimalikult rõõmus nägu teha“

*

— „Selle romaani teema warastasid sa surnud N-lt.

— „Kuida nii! Ta suri 1863 aastal, kuna mina 1854. aastal sündisin.“

Wene keelest Heino.

Kõneand.

Peale pulmapidu, kui noorpaar juba läinud, pöörab keegi pidulistest järgmiste sõnadega koosolijate poole:

— Aga nüüd minu herrad ja daamid, lubage mulle paar sõna.

Ma teen lühidalt, sest kõnekunstiga ei wõi ma palju uhkeldada: ma palun kõiki pidulisi klaasid kätte wõtta ja kohtadelt üles tõusta ja . . . . waadata, kas mitte keegi minu kübara peal ei istu

Strategia.

— Mis tähendab õieti sõna: „Strategia?“

— „Strategia?“ Kena wend oled sa mul küll! kas sa nii lihtsast sõnast sotti ei saa? Kujuta omale ette, et, noh Põhja-Korpust äkitselt punane ümber piiras, aga neil puudub püssimoon . . . .

— Noh? . . . .

— Aga nad lasewad ikka edasi, et waenlane aru ei saaks, et pole millega lasta. —

Noh, ja see ongi — strategia!

August Brawó.

Eksimata.

Keegi wärwitud palgedega naisterahwas laskis ennast maalida. Kui pilt walmis, leiab ta, et paled liiaks wähe punased on.

„Teie eksite,“ lausus kunstnik, „ma ostan oma wärwid sealtsamast kauplusest kust teiegi.“

Jaska.

Põhjus.

„Siis teie arwate, et see raha hoiukoht usaldust ärataw ei ole?“

„Awalikult öelda — jah!“

„Miks?“

„Ma panin tähele, et kassapidaja teejuhatajat ja raudtee sõiduplaani kaasas kannab.“

Jaska.

Weksel.

Isa: „Kas näed, mis see on?“

Poeg: „Minu weksel 500 marga peale.“

Isa: „Kas sul häbi ei ole kah?“

Poeg: „Õigust ütelda, oli ikka wähe kah, selle wäikese summa pärast wekslid kirjutada, kuid roskem ei antud . . .“

Jaska.

Tunneb kella.

Isa: „Kas tead, Ats, mis kell on?“

Ats: „Kell on poolteist.“ J. Törtel.

Pidul.

„Austatud herra, olite teie see, kes mu naisele jämedusi ütles?“

„Mina jah!“

„Lubage oma kätt pigistada, — teie olete kangelane!“

Sõduritest.

W. a. „Meie Matsi“ toimetus!

Palun Teie austatud nädalakirjas meie allpool järgnewatele ridadele lahkesti ruumi anda. Pealinnast sõjawäljale sõites terwitame kõiki neegritest ülejäänud Tallinna neiusid ja soowime nendega kirjawahetust.

Ka soowime preilidele, kes teeniwad Weerenni naisbataljonis, Wiru maaluurajate salgas, K. k. promenadi kuulipilduritele ja Kadrioru raskebatareilastele head edu ja jõudu tööle! Ühed sõdurid oleme kõik, ehk küll meie frondil wahetame tulda ja nemad frondil wahetawad kulda.

Adress: 3. Eesti jalaw. polk. Side komando. Telefonistid Friedrich Fabel, Otto Lumi, Tõnis Torujom, Frits Weinberg, Herbert Martinson.

Kõrgesti austatud „Meie Matsi“ toimetus!

Palume teid nõnda lahke olla ja oma lehes järgmistele ridadele ruumi lubada.

Meie, noored Eesti sõdurid, terwitame kodumaa neiusid ja soowime nendega kirjawahetust.

Adress: Tegewasse wäkke, Kalewlaste Malewa, 3. rood, 3. rühm. Oskar Simson, Richard Tamm, Johannes Mäkiwi, Woldemar Leppik, Jaan Andreson, Jaan Wiitmann, Hants Miller.

Wäga austatud „Meie Matsi“ toimetus!

Palume Teie auwäärt ja lugupeetud lehes meie ridadele lahkesti ruumi lubada.

Terwitame Tallinna ja Wiljandi neiusid, kes weel Eesti noortest meestest lugu peawad, ja palume neid kirjawahetusesse astuda. Oleme 3 esimest Kilulinnast ja 2 wiimast Mulgist.

Meie adress: 3. jalawäe polgu töörood. Hans Arens, Johannes Ramm, Teodor Schon, Artur Tiik ja Oskas Blumenthal.

Awaldada paludes kõikide nimel H. Arens.

W. a. „Meie Matsi“ toimetus!

Palume teid nõnda lahke olla ja oma lehes nendele ridadele ruumi lubada!

Terwitame kõiki Eesti neiusid ja soowime ilusamate ja lahkemate neiudega kirjawahetust.

Adress: Tegew. sõjaw. Soomusauto rühm nr. 1. Karl Wares ja Jüri Ronk.

Rahwaerakond asutab oma klubi Tartu Naisseltsi ruumidesse.
 Tõnisson: „So, nüüd olen ma kabineti leidnud, kus ma oma poliitikat takistamata ajada võin!”

Tooge langenud sõdurite näopilta

„Teaduse“ kirjastusele Harju ja Rüütli uulitsa nurgal 46/15, avaldamiseks.

Langenud kangelaste pildid ilmuvad esiteks rahva ajakirjas „Meie Matsis“ ja pärast „Eesti vabaduse sõja mälestuse albumis.“

Tehke kauakestvaks oma langenud sugulaste ja tutvate mälestus.

Järgmine „Meie Mats“, nr. 88 ilmub laupäeval, 8. novembril.

Ilmub „Teaduse“ kirjastusel. Vast. toim. Gori-Tõnisson.

Trükitud sekwestreeritud B. Mäns'i trükitojas, Tallinnas.